

mellem det ved afståelsen eller afhændelsen opnåede vederlag og det pågældende formuegodes oprindelige anskaffelsessum efter fradrag af over den skattepligtige indkomst foretagne afskrivninger.

Stk. 3. Finansministeren bemyndiges til, når opgivelsen eller afhændelsen af vedkommende formuegode må betragtes som ufrivillig, at tillade, at der ved ansættelsen af den skattepligtige indkomst helt eller delvis bortses fra fortjeneste af den foran under stk. 1 a-c omhandlede art.“

§ 4. Bestemmelsen i § 7, stk. 2, i lovbe- kendtgørelse nr. 289 af 14. december 1957 udgår.

§ 5. Bestemmelsen i § 8 i lovbe- kendtgørelse nr. 289 af 14. december 1957 affattes således:

„**Stk. 1.** Ved opgørelsen af den skatte- pligtige indkomst for skatteåret 1959-60 kan der i indkomst hidrørende fra renter af indlån i pengeinstitutter, renter af obliga- tioner, pantebreve, gældsbreve og andre ude- stående fordringer samt i indkomst hidrø- rende fra udbytte af aktier, andelsbeviser o. lign. fradrages et beløb på i alt 200 kr. Fradraget kan dog ikke overstige det beløb, hvormed de nævnte renter og udbytter ind- går i den skattepligtige indkomst.

Stk. 2. Det i stk. 1 nævnte fradrag til- kommer kun fuldt skattepligtige personer, hvis ansatte skattepligtige indkomst efter nævnte fradrag ikke overstiger 20 000 kr.“

§ 6. Bestemmelsen i § 9, stk. 3, i lovbe- kendtgørelse nr. 289 af 14. december 1957 affattes således:

„**Stk. 3.** Ved opgørelsen af lønindtægten og ved beregningen af det skattefri fradrag i medfør af stk. 1, 1. punktum, skal beløb, der af arbejdsgiveren udbetales som godtgørelse for udgifter, der påføres den skatte- pligtige som følge af arbejdet, tages i be- tragting. Dette gælder dog ikke beløb, der omfattes af bestemmelsen i § 5 d i lov nr. 149 af 10. april 1922. Beløb, der er godtgørelse for udgifter til rejse, herunder til ophold og fortæring under rejsen, tages ej heller i betragtning i det omfang, hvori de er medgået til dækning af den skatteplig- tiges merudgifter ved den pågældende rejse m. v.“

§ 7. Bestemmelsen i § 9, stk. 4, i lovbe- kendtgørelse nr. 289 af 14. december 1957 affattes således:

„**Stk. 4.** Det i stk. 1, 1. punktum, om- handlede fradrag kan ikke beregnes for specielle honorarer, der ydes uden for et egentligt tjenesteforhold, f. eks. honorarer til medlemmer af bestyrelser, eller for det folketingets medlemmer tilkommende veder- lag, jfr. bestemmelsen i § 5 e i lov nr. 149 af 10. april 1922 og § 83, stk. 1, i lov nr. 171 af 31. marts 1953, som ændret ved lov nr. 193 af 11. juni 1954.“

§ 8. Bestemmelsen i § 14, stk. 1, i lov- bekendtgørelse nr. 289 af 14. december 1957 affattes således:

„**Stk. 1.** Ved opgørelsen af den skatte- pligtige indkomst kan fradrages beløb, som i det pågældende år er anvendt til skatter og afgifter på fast ejendom og næring, til tiende, fæste- og forpagtningsafgifter og lignende byrder. Endvidere kan fradrages erlagte, forfaldne personlige skatter til stat, kommune og kirke.

Ved indkomstopgørelsen kan endvidere fratrækkes udgifter til udredelse af andre løbende ydelser såsom aftægts- og under- holdsydelser, som den skattepligtige har forpligtet sig til at udrede. For så vidt angår ydelser af denne art til afkom (børn, børne- børn m. v.), som ikke omfattes af bestem- melserne i §§ 10 og 11, haves fradragsretten dog kun i det omfang, hvori ydelsen kan anses som vederlag for en ved forpligtelsens stiftelse modtaget økonomisk modydelse. Ved bestemmelsens anvendelse sidestilles adoptivforhold, stedbarnsforhold og pleje- forhold med naturligt slægtskab. Tilsva- rende begrænsning af fradragsretten gælder, såfremt ydelsen tillægges en af de foran- stående personers ægtefælle. Begrænsningen i fradragsretten gælder kun for ydelser ud- redet efter den 5. november 1957, for så vidt angår ydelser til afkoms ægtefælle, pleje- børn og -børnebørn m. v., dog kun for ydel- ser udredet efter den 5. november 1958.

Nærværende bestemmelse træder i stedet for § 6, stk. 1 d, i lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten“.

§ 9. Bestemmelsen i § 17 i lovbe- kendtgørelse nr. 289 af 14. december 1957 affattes således:

„Renter af gæld kan ikke bringes til fra- drag ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det omfang, hvori gældens på-